

MEVSİM YAS*

MEHTAP CEYRAN, 1979 yılında Batman'da doğdu. Politik nedenlerle 1994 yılında tutuklanarak on yıl hapis yattı. Eskişehir Anadolu Üniversitesi Adalet Bölümü'nde okudu. Halen Batman'da yaşamaktadır. *Mevsim Yas*, ilk romanıdır.

*SEL YAYINCILIK / ROMAN

***SEL YAYINCILIK**

Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>

E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:

Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul

E-mail: siparis@selyayincilik.com

Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 847**

ISBN 978-975-570-855-3

MEVSİM YAS

Mehtap Ceyran

Roman

© Mehtap Ceyran, 2017

© Sel Yayıncılık, 2017

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı

Editör: Bilge Sancı

Yayına hazırlayan: Ayla Duru Karadağ

Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Mart 2017

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası

Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203

Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Mehtap Ceyran

Mevsim Yas

Roman

Annemin sokağının çocuklarına...

BİR

1

Mektup

Okuldan çıktığında hava kararmaya başlamıştı. Yürüyerek eve dönüyordu. Yorgun adımlarla sokağa girdi. Uzun zamandır geçmiyordu yorgunluğu. Dalgınlığında, unutkanlığında ve yorgunluğunda, bir süredir aldığı antidepresanların da etkisi vardı. Apartmanın önünde kapıcıyla karşılaştı. Kapıcı elindeki zarfı evirip çeviriyor, meraklı gözlerle inceliyordu. Zehra'yı görünce bir an telaşlandı. Kazağının kollarını çekiştirerek varlığından utandığı küçücük ellerini sakladı. Bir süre anlamsızca bakiştılar. Ardından parmak uçlarıyla tuttuğu zarfı Zehra'nın burnuna dayadı. Zehra kendini geri çekmese neredeyse gözüne sokacaktı. Densizdi bu adam, bunu çok önceden anlamıştı. Bu yüzden yüzüne bakmadan ve tek kelime etmeden büyükçe zarfı elinden çekip aldı.

Merdivenleri ağır ağır çıkararak eve girdi. Acıkmıştı, zarfı masanın üzerine atıp mutfağa yöneldi. Ev rutubetliydi. Havalansın diye pencereyi açtı. Bu kez de petrol kokusu doldu içeri, kapattı. Ev zaten buz gibiydi. Kapıcı kaloriferleri yine yeterince yakmamıştı. Bütün gün milletin kapısını dinlemekten, posta kutularını karıştırmaktan, sapıkça düşler kurmaktan apartmanı temizlemeye, çöpleri toplamaya, kaloriferleri yakmaya zaman bulamıyordu. Gerçi zaman bulsa da, tırtıkladığı paralarla alınan kömür ısınmaya yetmiyordu. Ucu posta kutusunun dışında kalmış bütün mektuplar muhakkak bu adamın elinden geçiyordu. Açabildiklerini okuyor, tekrar güzelce yapııştırıyor, yırtılacak gibi

olanları ise kurcaladıktan sonra, belki yanımda açar okur diye, zarfın sahibini apartmanın kapısında bekliyordu.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra çay demleyip bilgisayarını açtı. Haber sitelerine şöyle bir göz gezdirdi. Bütün gün ders anlatmıştı, bitkindi ama sınav kâğıtlarını bu gece okuması gerekiyordu. Kâğıtlar elinde, kanepeye oturdu. Tahmin ettiği gibi; birkaç parlak öğrencisi dışında diğerlerinininki kötüydü. Birinci dönem bitiyordu, öğrencilerin birçoğuyla özel olarak da konuşmuş, onları yönlendirmeye çalışmıştı fakat sınıfın seviyesinde bir değişiklik yoktu. Saatler sonra gözlerini ovuşturarak kâğıtları bıraktı. O sırada masanın üzerinde duran zarfa takıldı gözü, aklından çıkmıştı. Gönderen belli değildi, yalnızca sağ alt köşede Zehra yazıyordu. Merakla açtı, içinden çıkan onlarca sayfaya şaşkınlıkla baktı. Eli alışkanlıkla sigara paketine uzandı, yine boştu, her zamanki gibi almayı unutmuştu. Çöp kutusunu karıştırıp bulduğu irice bir izmariti yaktı, mektubu yeniden eline aldı. Kendisine kimin, neden böyle bir mektup gönderdiğini anlayamamıştı. Ağırlaşan gözkapaklarına direnerek sayfalara göz gezdirdi ama merakı yorgunluğuna yenik düştü, sabah erken kalkmak zorundaydı. Mektubu bırakıp yatak odasına doğru yürüdü. Yorganın altında ısınmaya çalışırken bilgisayarını kapatmadığını hatırladı. Söylenerek salona girdi. Karanlıkta doğru tuşlara basmaya çalışırken henüz gönderilmiş bir e-postayı fark ederek açtı: “Kafanı keseceğim!”

Gönderen kısmında “Hizbullah” yazıyordu. Ciddiye almadı Zehra. Başıbozuk öğrencilerinin ergen şakalarını kaldıracak durumda değildi. Ev soğuktu, üstelik yorgundu, gözleri ağrıyordu. Yürüyüp yatağına girdi. Kafasını yastığa koyup gözlerini kapadı, ısınmaya çalıştı.

Uyandığında başı ağrıyordu. Bölük pörçük uyumuş, dinlenememişti. Ayaklarını sürüyerek salondaki kanepeye uzandı, altında hışırdayan mektubun sesiyle kendine geldi, okumaya başladı.

2.

Medet'le İlk Karşılaşma

Kafamın içinde bir kargaşa uğulduyor; mekânlar, olaylar, insanlar... O günleri cinayet ve intihar haberleriyle hatırlıyorum. Uzun bir yas tutuyorduk. Vagonları ölülerle dolu bir tren düşün, beni de o trenin gövdesi say. İnsan hayatı bir trenin vagonlarına benzer çünkü. Sana elindeki mektubu yazma sebebim, altında kaldığım bu yığının içinde hiç tamamlamadığım bir eksiklik duygusu. Benden geriye ne kalacak bilmiyorum. En baştan başlamalıym bu yüzden.

Şubat 1989, sekiz yaşındaydım. Annem henüz ölmemişti. O gün annem Medet'in Diyarbakır Cezaevi'nden dokuz yıl sonra sağ çıkışını sevinçle karşılamış, hemen bitişiğimizdeki bahçeli eve birlikte geçmiş olsun demeye gitmiştik. Kafası kazıtılmış sessiz bir adam karşı sedirde oturuyordu. Bu, Medet olmalıydı. Annem vitrinin yanındaki sedire oturdu. Ben de annemin arkasına iliştim. Kendimi, annemin sırtına yapıstırarak ufalıp yitmeye başladım. Odadaki tüm gözlerin görüş alanının dışına çıktığımdan emin oluncaya kadar ufalmaya devam ettim. Gizlenmeye daha o zamandan başlamıştım. Kalabalıklar hep korkutmuştu beni. Kalabalığın algısı, kalabalığın ikircikliği, kalabalığın kusma biçimi... Tekinsizdir kalabalığın psikolojisi.

Odada birbiriyle uyumsuz birkaç parça eşyadan başka bir şey yoktu. İçinde bardak çanak olan eski bir vitrin, siyah beyaz bir televizyon, üç yaylı sedir ve havı dökülmüş halı. Tüm

bu eşyaların içine dolmuş kalabalık... Kalabalıkla eski eşyalar arasına sıkışmış, sıkılan bir adam.

Gözleri iri, bakışları yumuşaktı. Diğerlerine benzemiyor, odadaki varlığı, modern eşyaların arasına konmuş antika bir parça gibi eğreti duruyordu. Aynı şeyleri konuşmadıklarını, konuşularlardan aynı şeyleri algılamadıklarını o zaman bile anlıyordum. Kadınların yorucu soruları, didikleyen bakışları onu bunaltmış olmalıydı. Parmaklarını birbirine geçirmiş, iki başparmağını birbirinin etrafında döndürüyor, çivisi atmış bir tulumba gibi, çenesi göğüs kemiğine degecek kadar önüne eğdiği başını arada bir kaldırıp sağa sola şaşkın bakışlar atıyordu. Gözlerimin başparmaklarına takılıp kaldığını hatırlıyorum. Ne zaman başladığını bilmiyorum ama yıllar sonra, huzursuz anlarımda aynı hareketi yaptığımı fark ettim. Çoğunlukla sıkıntılı anlarımda gelip parmaklarımı bulan Medet'in bu hareketi, bilinçaltıma kazınmış bir refleks olmuştu.

Diyarbakır Cezaevi'yle ilgili üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, hafızamda canlılığını kaybetmeyen korkunç hikâyeler anlatılmıştı. Unuttuğumu sandığım ama aniden, günün orta yerinde hatırladığım kâbuslar gibiydi. İnsan unutmuyordu duyduğu, yaşadığı hiçbir şeyi, istese bile hafızası bırakmıyordu peşini.

Altı buçuk, yedi yaşlarındaydım. Ablam bir arkadaşının o günlerde tahliye olan ablasını ziyaret etmek istemiş, annem daha sonra sıkıştırıp ağzımdan laf alabilmek için yanına beni de katmıştı.

Bizimkine uzak ama benzer, fakir bir mahalleydi. Evlerin tamamı bakımsız, tek katlı ve iki göz odadan ibaret gecekondulardı. Sokakları lambasız, yolları asfaltsızdı. Birbirine çivilenmiş meyve kasası parçalarından yapılmış bahçe kapısı abartılı bir gıcırdamayla açıldı. O evi görene kadar kendimizi yoksul sanıyordum, içeri girdiğimizde varlıklıymış gibi hissetmeye başladım. En azından bizim püsküllü sarı koltuğumuz, mutfak duvarına çakılmış tahta bir tabak çanak rafı-

muz, annemin odasında yatak ve derme çatma bir elbise dolabı vardı. Hepsi babamın zenginlik zamanından kalmaydı. Bu evdeyse saydıklarımın hiçbiri yoktu. Birkaç kilim ve minderden ibaret dımdızlak bir evdi. Duvarları yalnızca sıvalı odaların, mutfak ve tuvalet kapılarının üzerinde rakamlar yazılıydı. Aklıma takılan bu ayrıntının basit nedenini ablam çıktığımızda açıkladı; evi zar zor yaptırmış ama kapı almayı paraları yetmemişti. Babaları da devlet hastanesinin attığı eski kapıları getirip odalara takmıştı. Ama tuvaletleri bizimki gibi bahçede değildi. Bu iyi bir şeydi. Yine de bu boyasız ve eşyasız ev bana korkutucu gelmişti.

Odaya girer girmez kalbim korkuyla çarpmaya başlamış, gözlerim kocaman açılmıştı. Tahliye olan kadının çok tuhaf bir görüntüsü vardı. Gerçeğe benzemiyordu. Cin olabilir miydi? Ablamın arkasına gizlenip oturdum. O zamanlar kömüre dönmüş yamyassı bir ağaca benzettiğimi hatırlıyorum onu. Ağzının iki yanını jilette kesilmiş, sonra iri iri, özensiz dikişler atılmıştı. İki yanağında da neredeyse çene kemiğine kadar uzanan dikiş izleri vardı. Ağzını açtığında suratı dağılıyor gibiydi. Konuşurken küçük dilinin, gırtlığına yapışmış iğrenç bir ciğer parçası gibi ağzının ortasında sallandığını anımsıyorum. Saçları kırpık kırpık, gözleri yumuk, yüzü dikişliydi. Sigara yanıklarıyla delik deşik olan ellerinin derisi, buruşuk bir çarşafı andırıyordu. Bu dünyaya ait değil gibiydi. Görünüşü kadar davranışları da ürkütücüydü. Temizlemek için aynalı tepsiye yığıldığı balıkların gözlerini tek tek oyuyordu. Bir ara elindeki bıçağı bıraktı, Maltepe paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Sigara içmesi de bir tuhaftı. Ciğerlerindeki havayı tüketinceye kadar içine çektiği sigaranın dumanını burnundan püskürtüyor, bunu yaparken gözleri tuhaf bir hazla kırışıyor, çiğ bir ışık gelip yüzüne yapışıyordu. Sigarası bitince izmariti avucunun içinde söndürdü. Korkudan donakalmıştım. Kızkardeşi bu durumu fark etmiş olmalı ki, “Korkma, bir şey yapmaz,” dedi.